

Ξινίζω

Ξινίζω, ρ. [<ξινός + κατάλ. -ίζω], ξινίζω· δυσανεστούμαι: «ξίνισε μόλις του πληροφορήσαν πως ο διευθυντής του 'κοψε την άδειά του || να δεις πώς ξίνισε μόλις του 'ρθε η μετάθεση για την επαρχία!»·

- η μια της βρομάει (κι) η άλλη της ξινίζει, βλ. φρ. η μια της βρομάει (κι) η άλλη της μυρίζει, λ. [μυρίζω](#)·

- η μια του βρομούσε (κι) η άλλη του ξίνιζε, βλ. φρ. η μια του βρομούσε (κι) η άλλη του μύριζε, λ. [μυρίζω](#)·

- ναι, σου ξινίζει! ή θα σου ξίνιζε! κάνεις δήθεν πως δε σου αρέσει, πως δεν το θέλεις: «ναι, σου ξινίζει να 'χεις κι εσύ ένα τέτοιο αυτοκίνητο!». Πολλές φορές, μετά το ναι, ακολουθεί το μωρέ·

- ξινίζω τα μούτρα μου, βλ. λ. [μούτρο](#)·

- ο ένας της βρομούσε (κι) ο άλλος της ξίνιζε, βλ. φρ. ο ένας της βρομούσε (κι) ο άλλος της μύριζε, λ. [μυρίζω](#)·

- ο ένας του βρομάει (κι) ο άλλος του ξινίζει, βλ. φρ. ο ένας του βρομάει (κι) ο άλλος του μυρίζει, λ. [μυρίζω](#)·

- τα ξινίζω (ενν. τα μούτρα μου), δυσανεστούμαι και η δυσανεσκειά μου αυτή εκδηλώνεται και με μορφασμό του προσώπου μου: «μόλις τον δεις να τα ξινίζει, να 'σαι σίγουρος πως δυσανεστήθηκε»·

- το ένα της βρομάει (και) τ' άλλο της ξινίζει, βλ. φρ. το ένα της βρομάει (και) τ' άλλο της μυρίζει, λ. [μυρίζω](#)·

- το ένα του βρομάει (και) τ' άλλο του ξινίζει, βλ. φρ. το ένα του βρομάει (και) τ' άλλο σου μυρίζει, λ. [μυρίζω](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας